

Man gik derefter til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om en Hæderspension af Statskassen til Professor Niels Ryberg Finsens Enke.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 36 ff.).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *P. G. C. Jensen*:

1) Linie 2, „aarlig Pension“ ændres til: „livsvarig aarlig Hædersgave“.

2) I Titlen ændres „Hæderspension“ til: „aarlig Hædersgave“.

Lovforslagets Paragraffer med de stilledede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

P. G. C. Jensen: Medens der ikke er nogen Udsigt til at naa til en Forhøjelse af det Beløb, der er tiltænkt Professor Finsens Enke, skønt der baade i min Gruppe og, efter hvad der er blevet mig bekendt, ogsaa fra anden Side er megen Stemning derfor, saa har jeg troet, at man maaske kunde vente Tilslutning til de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Idet jeg henviser til, hvad jeg bemærkede ved Sagens 1ste Behandling, skal jeg anbefale disse Forslag som et — saaledes forekommer det mig — baade smukkere og rigtigere Udtryk for det, som Lovforslaget tilsigter.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Det ærede Medlems Ændringsforslag indeholder to Ting, nemlig for det første Ønsket om, at Hæderspensionen skal betegnes som „livsvarig“, og dernæst Ønsket om, at det skal hedde „Hædersgave“ i Stedet for „Hæderspension“. Hvad nu det første af disse Ønsker angaar, da kan jeg for saa vidt ikke have noget at sige dertil, som det er Regeringens Tanke, at Hæderspensionen skal være livsvarig. Dog maa jeg nærmest betragte det som overflødig at sætte det ind her, thi der er ingen Tvivl om, at naar dette Lovforslag bliver Lov og i sin Tid bliver oversendt til Pensionskontoret med Bemærkning om, at det er en livsvarig Hæderspension, saa vil Pensionen ogsaa blive betragtet som

saadan og altid blive udbetalt til vedkommende. Pensionsloven af 1851 kender intet til Hæderspensioner, den kender kun til Embedsmænds Pensioner og Embedsmænds Enkers Pensioner. Naar vi vedtage en Lov som denne, er der derfor ingen Tvivl om, at den deri omhandlede Hæderspension vil følge sine særlige Regler og ikke Reglerne i Loven af 1851. Men da Forslagsstilleren og jeg for saa vidt er enige, som vi begge ønske Sagen for afgjort derhen, at det skal være en livsvarig Gave eller Pension, der her skal ydes, saa skal jeg ikke udtale mig videre om denne Sag. Derimod er jeg imod at forandre Navnet „Hæderspension“ til „Hædersgave“, thi naar jeg henser til den Praksis, vi have fulgt her i Rigsdagen i en lang Række af Aar, ser jeg, at alle de Hædersgaver, der hidtil have været ydede, have været ydede til Mænd for deres egne Fortjenesters Skyld. Naar vi have villet hædret en Mand for hans Fortjenester af det offentlige, af Fædrelandet, af vort Folk — jeg skal nævne Digtere som Richardt og Hostrup, Komponisten Hartmann, Maleren Krøyer o. s. v. — have vi skænket ham en Hædersgave, en livsvarig Hædersgave, og derved er Ordet Hædersgave i en lang Aarrække kommet til at betegne en Gave, som fra det offentlige Side ydes vedkommende for hans egen Skyld, men her er det jo ikke Meningen at hædre Finsens Enke for hendes egen Skyld, men for hendes Mands Skyld eller for hendes Mands Mindes Skyld. Derfor tror jeg, at „Hæderspension“, skønt det er et nyt Ord, er det mest rammende, og jeg vil bede Tinget slutte sig netop til denne Betegnelse. Jeg har ikke foreslaaet den for at vække Strid, og jeg antager ogsaa — ja, det er jeg sikker paa — at Ændringsforslaget er stillet i den bedste Mening, men jeg tror ikke, det vilde være heldigt, om man her vilde gaa bort fra Ordet „Hæderspension“ og over til „Hædersgave“; jeg tror, det let vilde blive misforstaaet.

Madsen-Mygdal: Jeg kan ikke skønne, at der ligger nogen som helst Grund til at vedtage de stilledede Ændringsforslag i den Tvivl, der maatte kunne rejses om, hvorvidt denne Hædersgave er livsvarig eller ikke. Jeg synes nemlig ikke, der kan være nogen saadan Tvivl. Det foreliggende Forslag har jo ikke noget med de almindelige Pensionsregler at gøre. Afdøde Professor Niels Finsen var, saa vidt jeg ved, ikke Embedsmand. Desuden er det jo heller ikke Reglerne i Pensionsloven, som der her bygges paa, og for saa vidt der alligevel